

Пам'яті друга
Загул Дмитро Юрійович

В п'яту річницю смерті В.Кобилянського

Втіхи ні крихти, —
а скільки терпінь!..
Душа до одчаю самотня...
Ти тільки сон,
перебіжна тінь...
Ти тільки тінь скорботна.
А хто розкаже?
Хто розповість
Про все, що в душі наболіло?
І втіха гість.
і смуток гість...
Прийшов і піде несміло.
Стоїш у задумі,
мов сонний ліс...
Стоїш і шумиш помалу.
Не треба зітхань!
Не треба сліз!
Не треба смутку, ні жалю.
Пролетить зима,
прошумить весна,
Пробіжить-одлетить і літо.
Осінь надійде,
осінь сумна —
без пахощів і без цвіту.
Прощайся з усім.
І з нею простись, —
і сам одійди супокійно!
Може, й вона заспіває колись
цю пісню твою,
цю елегію мрійну.

1924

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zahul_dmytro_yuriiovych/pamiati_druha